

ကိုယ်တွေ့ဖြူမှန်ချစ်

ဖော်နန်း(ပြည်)

စစ်ကိုင်းတိုင်း၏ နယ်နိမိတ် အတွင်း ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်း နဖူး၌ ရွာ
သာ ဟူသော ရွာလေး တစ်ရွာ ရှိလေ၏။ ရွာ၏ အရှေ့ဘက်တွင် ချင်းတွ
င်းမြစ် ကြီးလှပစွာ စီးဆင်းနေပြီ အနောက်ဘက်တွင် စိမ်းစို၍ နေသော
သစ်တောကြီးနှင့် နိမ့်တစ်ခါမြင့် တစ်လှည့်ဖြင့် တောင်မြောက် သွယ်တ
န်းနေသော တောင်တန်းငယ်ကို နောက်ခံပြု၍ ရွာနာမည်နှင့် လိုက်ဖက်
ညီစွာ သာယာလှပြီး နေချင်သဖွယ် ကောင်းသော ရွာလေးပင် ဖြစ်လေ
သည် ။

ထိုရွာလေးတွင် လူနေအိမ်ခြေ ဟူ၍ လည်း အိမ်ခြေ
လေးဆယ်ကျော်သာ ရှိလေသည် ။ ရွာသာရွာတွင် နေထိုင် သူများမှာ လ
ည်း ချင်းလူမျိုးများ နှင့် ချင်းဗမာ ကပြား တို့ သာ များ လေ၏။ ဗမာ စစ်
စစ်တို့ ၏ အိမ်ခြေဟူ၍ ကား နှစ်အိမ်ထောင်၊ သုံးအိမ်ထောင်မျှသာ ရှိ
လေ၏။

ထိုရွာလေးသည် ကား မြို့နှင့်လည်း အနည်းငယ် အလှမ်းဝေးလေ၏
။ ထိုရွာမှ ရွာသူရွာသားများ သည် အဝတ်အစားနှင့် အသုံးအဆောင် ပစ္စ
ည်းတို့ အား မုံရွာမြို့မှ ရုပ်ပြေး အမြန်ယာဉ် ဈေးရောင်းယာဉ် လာမှ
သာ ဝယ်ယူသုံးစွဲ ကြလေသည် ။ တချို့သော သူများ သည် သာ က
လေးဝမြို့နှင့် မော်လိုက်မြို့များ သို့ တကူးတက သွားရောက်၍ လိုအပ်
သည် များ ဝယ်ယူ တတ်ကြလေသည် ။

ရွာသာရွာ၌ ပညာရေးတွင် လည်း အစိုးရကျောင်း ဟူသည်
မူလတန်းကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းသာ ရှိလေသည် ။ ဘာသာရေး အ

ရာတွင် ထိုရွာသူရွာသားများ အလွန်ပင် ကိုင်းရှိုင်း ကြလေ၏။ ရွာ၏ အနောက်မြောက်ဘက် တောင်ခြေ၌ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်တစ်ပါးသာ သီတင်းသုံးသော အုတ်ခံတိုက် ကျောင်းလေး တစ်ကျောင်း ရှိလေသည်။ ရွာသူရွာသားများ သည် လည်း တိုက်ကျောင်း ဆရာတော်၏ ဩဝါဒခံ ယူ၍ ဆရာတော် ဆုံးမသည် အား တစ်သဝေမတိမ်း လိုက်နာတတ် ကြလေသည်။ ။

ရွာသာရွာ၌ နေထိုင်သူ အများ စုမှာ တောင်ယာလယ်လုပ် စားမခုတ်ဖြင့် အသက်မွေးကြသူ များ လေသည်။ ။ တချို့သော ရွာသားများ သည် သာ ချင်းတွင်းမြစ်၏ တစ်ဖက်ကမ်း သူတို့ ရွာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဘက် ကမ်းဖြစ်သော ပလူဇဝ သစ်ဆိပ်နှင့် ကျောက်မီးသွေး ကုန်တင်ကုန်ချ ဆိပ်ကမ်း၌ ကူလီအဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ကြလေသည်။ ။

ရွာသာရွာလေးသည် ချင်းတွင်းမြစ်ကမ်း ဘေးကပ်လျက်၌ ရှိသော်လည်း တံငါသည် ဟူ၍ သိပ်မရှိချေ။ ချင်းတွင်းမြစ်သည် အထက်ဝဠာ၌ မိုးများ ညို့ခနဲ တက် လာပြီး ရွာသွန်းခဲ့သည် ဆိုလျှင်ပဲ ရေစီးနှုန်းမှာ အလွန်ပင် သန်လေသည်။ ။ ထို့အပြင် တောင်ကျ ချောင်းများ၊ မြောင်းများ ပေါ်လှသည် ဖြစ်၍။ ။

ဒိုက်သရောများ လည်း မြစ်ပြင်တွင်း၌ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ မျောပါ တတ်လေသည်။ ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဧရာဝတီမြစ်ကဲ့သို့ ငါးဖမ်း ပိုက်တန်းခြင်း၊ ပိုက်မျှောခြင်းအား လုပ်ကိုင်သူ မရှိသလောက် ရှားလေသည်။ ။

ရွာသာရွာ၌ နေသူများ အဖို့ စားသောက်ရေးတွင် ကိုယ်ပိုင် ယာထွက် သီးနှံတို့ ကိုသာ အလေးထား စားသုံးကြ ရလေသည်။ ။

သားငါးစားလိုက ဝယ်ယူရ အလွန်ပင် ခက်ခဲလေသည်။ ။ သားငါး

ဈေးလည်း အလွန်ပင်ကြီးလေ၏။ သို့သော်လည်း သူတို့ အတွက် သားငါးစား ရဖို့ အရေး အားကိုးအားထား ပြုနေရသူတစ်ဦး ရှိလေသည် ။

ထိုလူသည် ကား အခြားသူ မဟုတ်ပေ။ ထိုရွာသာရွာ၌ပင် နေထိုင်သော ကိုမင်းနောင် ဆိုသည့် ချင်းဗမာ ကပြားတစ်ဦး ဖြစ်သော တံငါသည် တစ်ဦးအား ဖြစ်လေသည် ။ ကိုမင်းနောင်သည် ချင်းတွင်းမြစ် အတွင်းနှင့် ချောင်းလက်တက်များ တွင် ငါးရှာဖွားရှာ လုပ်ကိုင်သော တံငါဖားလောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လေသည် ။

ကိုမင်းနောင် ငါးဖမ်းရာ၌ ကိုင်းထောက်ခြင်း(ငါးမျှားတွင် တီကောင်၊ ဖိုးသူတော်ကောင်၊ ခါချဉ်ဥ၊ ကြက်အူ၊ ငါးအရှင် ကလေးများ၊ ကြွက်အရှင်များကို အစာအဖြစ်ချိတ်၍ ငါးဖမ်းခြင်း)၊ မြိုးထောင်ခြင်း၊ ယက်သဲ့ထိုးခြင်း၊ ခဲဆွဲလင်းဘက်ထိုးခြင်းဖြင့် ငါးရှာသော အလုပ်လုပ်လေသည် ။ ရံဖန်ရံခါ များ တွင် လည်း ချိုးငှက်၊ ခို၊ ကြွက် စသည့် သတ္တဝါငယ်လေး များအားလည်း ဖမ်းဆီးခြင်း အလုပ်လုပ်ကိုင်ရင်း ရေမုဆိုးတစ်လှည့် ကုန်းမုဆိုး တစ်လှည့်ဖြင့် အသက်မွေးသူ ဖြစ်လေသည် ။

သူသည် တံငါသည် အလုပ်နှင့် ငှက်ထောင်၊ ကြွက်ထောင် စသည့် အကုသိုလ် အလုပ်များ နှင့်သာ ပျော်မွေ့သူဟု ဆိုရပေမည်။ သူရရှိလာသော သားငါးများအား ရွာတွင် ရောင်းရချ ရုံမျှမက ပိုလျှံပါလျှင်လည်း ပလူဇဝ ဘက်ကမ်းသို့ သွားရောက် ရောင်းချ တတ်လေသည် ။

ကိုမင်းနောင်မှာ လည်း အကုသိုလ် အလုပ်၌ အကျိုးပေး၍ လား မဆိုတတ်ချေ။ သူသာ ငါးရှာလျှင် မရသည့်နေ့ဟူ၍ ရှားလှလေသည် ။ ထို့အပြင် ကိုမင်းနောင်၏ ထူးခြားချက်မှာ အခြားသော ရွာသားများ လပြည့်၊ လကွယ် ဥပုသ်ရက်များ ၌ ရွာလုံးကျွတ် အလုပ်နား၍ ဥပုသ်သီလ

စောင့်တည် ခံယူစေကာမူ သူမပါပေ။

တစ်နှစ်ကြာ၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ တစ်ခေါက် မရောက်ဖြစ်ပေ။
ဘုရားကွယ်နေသည့် သူဟု ပင် ဆိုရဖွယ် ရှိနေချေ၏။

ထို့အပြင် ကိုမင်းနောင်သည် ဘာသာရေး အားနည်း၍ လားမသိ တ
စ္ဆေသရဲ ဆိုသည် အားလည်း အယုံအကြည် နည်း၍ အကြောက်အလန့်
မရှိချေ။ ညဘက် ဖားရိုက် ထွက်သည့် အခါများ ၊ ငါးရစ်ခုတ်ထွက်သည့်
အခါများ တွင် အဖော်မပါဘဲ မည်သည့်နေရာမဆို သွားလာတတ်လေ၏
။

တောအရက်လေး တမြေနှင့် ပုလင်းခါးကြား ထိုးလျက် သွားလာနေ
ရပါလျှင် ဘယ်အရာမှ မမှုသော လူပေလူတေ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်လေသ
ည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ...

ရွာသားများမှ ... "ဟေ့ကောင် ... မင်းနောင် ...
မင်းလည်း ကွာ ..."

"ညဘက် ... ငါးရှာဖားရှာ ... ထွက်တာ ... သတိထားဦးဟ"

"အသက်ဉာဏ်စောင့် ... ဥစ္စာ ကံစောင့်တဲ့ ကွ ..."

"သူများ အသက်သတ်ရင် ... ကိုယ့်အသက် တစ်ဝက်ရင်း ရတယ်ဆို
တဲ့ ... ဆိုရိုးလည်း ရှိတယ် ..."

"အလကား ထားခဲ့တဲ့ ... ဆိုရိုးတွေ မဟုတ်ဘူး ... မင်းက သတ္တိကော
င်းတယ် ဆိုပြီး ... ဇွတ်မမိုက်နဲ့ ကွ ... ငါ့လူရေ ..."

"ညဘက်ဆို ပိုသတိထားဟ ... ခြေကင်းလက်ကင်း ဂရုစိုက် ကိုယ့်
လူရ ... အရှည်ကောင် တွေလည်း ပေါမှ ပေါဟေ့ ..."

"ဟဲဟဲ ... မင်း မကြောက်ပါဘူး ဆိုတဲ့ ... သရဲ...လည်း သတိထားကွ.

.."

ဟု ရံဖန်ရံခါ စစ်နောက်နောက် နှင့် သတိပေးတတ် ကြလေသည်။ ။

မည်သို့ပင် သတိပေး စေကာမူ ကိုမင်းနောင် အဖို့ ပြောသမျှစကား ဘယ်ဘက်နားဝင် ညာဘက်နားထွက်သာ ဖြစ်နေလေသည်။ ။ တစ္ဆေသရဲ ရှိသည် ကို လက်ခံသော်လည်း ကိုယ်တွေ့ မဟုတ်လျှင် မယုံနိုင်သောသူ ဖြစ်လေသည်။ ။ ကိုမင်းနောင်သည် လည်း သူတို့ ရွာသာရွာ အနီးတစ်ဝိုက်နှင့် ရွာနီး ချုပ်စပ်မှ လယ်ချောင်များ ၊ ချောင်းလက်တက်များ ၊ မြောင်းများ ၊ ရေအိုင် သေးသေးလေးပါ မကျန် သူမရောက်ဖူးသည့် နေရာ မရှိသလောက်ပေ။

အခြောက်အလှန့် ပေါသည် ဟု နာမည်ကြီးသော နေရာများ အားလည်း အဖော်မဆောင် တစ်ကိုယ်တည်း ညဘက် အချိန်မတော်လည်း သွားလေသည်။ ။

တစ်နေ့ နံနက် စောစောတွင် ကိုင်းပင်ဖြင့် ငါးများကို သီလျက် လက်မှ ဆွဲ၍ ပြန်လာစဉ် တစ်ရွာတည်းသား ကိုစိုးမောင်ကြီးမှ "ဟ...ကိုမင်းနောင်ကြီး ... ဒီနေ့တယ် ဟုတ်ပါလားဗျ..."

"ငါးတော်တော် ရသားပဲ ... ဘယ်မှာ သွားဖမ်း လာတုန်းဗျ ... စားကျက်လေး ဘာလေးပြပါဦး..."

"ကျုပ်လည်း ...သွားဖမ်း ချင်လို့ ဗျို့ ..."

ဟု ရယ်မောလျက် စနောက် လေသည်။ ။

ကိုမင်းနောင်ကလည်း ... "အေးဗျ...ဒီနေ့ တော်တော်လေး ရတယ်... သုံးပိသာ ကျော်မယ် ထင်တယ် ..."

"တခြားနေရာ မဟုတ်ဘူး ဗျို့ ... ကွဲဖြူ ချောင်းပေါက်မှာ ...ကိုင်း ထောက် ထားတာဗျ"

"ခုမနက် တော်တော်လေး ရတယ်"

ဟု သူရလာသော ငါးများအား မြှောက်ပြလျက် ပြန်ဖြေလေသည်။ ။

ကိုမင်းနောင်၏ စကားလည်း ဆုံးသည် နှင့်

"ဟ...ဟ...ကြည့်လည်း လုပ်ဦး...ကိုယ့်လူရ ..."

"ကွဲဖြူချောင်းက နာမည်ကြီးနော် ..."

"ကျုပ်ကတော့ မစားရရင် နေပါစေ ... မသွားရဲဘူး ကိုယ့်လူရေ ..."

"ခင်ဗျားလည်း ... ဒီချောင်း အကြောင်း မသိတာလဲ မဟုတ်ပဲနဲ့ ဗျာ" ဟု ကိုစိုးမောင်ကြီးက ပြန်ပြောပြီး ပေါက်တူး တစ်ချောင်းအား ပခုံးပေါ် ထမ်းလျက် လယ်ကွင်းများ ဘက်သို့ ထွက်သွား လေသည်။ ။

ထိုအခါမှ ကိုမင်းနောင်လည်း အချိန်မီ ငါးရောင်းဖို့ ရာ ရွာတွင်းသို့ တက်သုတ်ရိုက် ဝင်လာခဲ့ လေတော့သည်။ ။

ကိုမင်းနောင် ငါးရသည် ဆိုသော ကွဲဖြူချောင်းသည် လည်း တစ်ချိန်က အခြောက်အလှန့် ပေါသည် ဟု အလွန်ပင် နာမည်ကြီးလေ၏။ နေ့လယ်ဘက် အချိန်များ ဖြစ်လျှင်တောင် တော်ရုံတန်ရုံ ခြေဦးပင် မလှည့်ရဲကြပေ။

ကွဲဖြူချောင်းပေါက် အတက်တွင် ရှိသော ကညင်ပင်ကြီးမှာ နာနာဘာဝ များ နေသည် ဟု လူသိများ ရေပန်းအစားဆုံး နေရာပင် ဖြစ်လေသည်။ ။ ယခင်က တောင်ပေါ်မှ သစ်များအား ချောင်းရိုးမှ တစ်ဆင့် ချင်းတွင်း မြစ်တွင်းသို့ ဖောင်ဖွဲ့၍ ထုတ်လျှင်ပင် ထိုကွဲဖြူ ချောင်းပေါက်မှ

အဖွဲ့အား မကောင်းလျှင် မထုတ်ရဲကြပေ။

ချောင်းရိုးမှ သစ်များ မျောလာလျှင် လိုက်ပါလာ သူများအား ကညင် ပင်ပေါ်မှ ခဲများ နှင့် ပေါက်ခြင်း၊ သဲများကျချခြင်းအား ခဏခဏ ကြုံကြ ရလေသည် ။

တချို့ သစ်ဖောင်ချသော အဖွဲ့များ နေဝင်ရီတရော အချိန်များ ဖောင် ချ လာမိလျှင် ကညင်ပင် နားရောက်သည့်အခါ အပင်ပေါ်မှ မည်းမည်း အကောင်ကြီးများ ဇောက်ထိုး ဆင်း လာပြီး ဖောင်များ ပေါ်သို့ ခုန်ချ လာတတ်လေ၏။ ဖောင်များ သိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ဖောင်ပေါ်ပါ သူများ အား နားရင်း အုပ်ခံရ သည် ဆိုသော သတင်းမှာ လည်း မကြာခဏ ကြားရတတ် လေသည် ။

ထို့အပြင် အထက်ဘက် ဟု မွလင်းမြို့နှင့် ခန္တီးမြို့များ သို့ သစ်တင်ရ န် လာသော သင်္ဘောများ နှင့် မော်တော်ယာဉ် တချို့လည်း ဤသို့ ကြုံဖူး သည် ဆိုကြပြန်၏။ ခရီးနှင့်၍ မောင်းနှင် လာကြရင်း မှောင်စပျိုး လာ သည့်အခါ ညဘက်အချိန် မောင်းနှင်ရန် မသင့်သည့်အတွက် အဆင်ပြေ ရာတွင် ကမ်းကပ်၍ ညအိပ် စခန်းချ ကြလေသည် ။

ထိုသို့ ညအိပ် စခန်းချသော သင်္ဘောများ ကွဲဖြူချောင်းပေါက်အနီး အိပ်စခန်းချမိလျှင် မထူးဇာတ်ခင်း၍ ညတွင်းချင်း ကမ်းမှ ခွာလျက် တခြားသော နေရာပြောင်းရွှေ့ အိပ်စခန်းချရ လေတော့သည် ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် ကွဲဖြူ ချောင်းပေါက်နား အိပ်စခန်း ချမိပါ က ညဦးပိုင်း၌ ဘာမှ မထူးခြားပေ။ တစ်စတစ်စနှင့် အမှောင်ယံ ကြီးစိုး လာပြီး ညဉ့်နက် သန်းခေါင် ရောက်ချိန်ဆိုလျှင် ပြဿနာက စလေပြီ။

သင်္ဘောများမှ သင်္ဘောသားများ အတက်အဆင်းပြုရန် ကုန်းပေါင်များအား ကမ်းပေါ်သို့ ချမထားပေ။ သို့သော်လည်း သန်းခေါင်

င်ယံချိန်လောက် ဆိုလျှင် သင်္ဘောဦးပိုင်း၌ ဆေးလိပ်မီး တရဲရဲနှင့် ဆောင့်ကြောင့် ထိုင်လျက်နေသော လူတစ်ဦးအား အမြဲတွေ့ရတတ် လေသည်။ ဘယ်မှ ဘယ်လို သင်္ဘောပေါ်သို့ တက်လာသည် ကို မဆိုတတ်။ ထိုသို့ ထိုင်နေသော သူသည် လည်း သာမန်လူ ပုံစံမဟုတ်ပေ။ အင်္ကျီမပါ ကျောဗလာနှင့် ပေါင်မှ ထိုးကွင်းများ ပေါ်အောင်ပင် ခါးတောင်း မြှောင်အောင် ကျိုက်ထားသော အရပ်ဂျပေ(သို့မဟုတ်)ဂျပေခန့်ပင် ရှိသောလူကြီး ဖြစ်လေသည်။ ညဘက် ဂျူတီကျွန်း ကင်းစောင့်သော သင်္ဘောသား တချို့လည်း ဓာတ်မီးရောင် တဝင်းတဝင်းနှင့် ဟိုထိုးသည် ထိုးလုပ်ရင်း အမှတ်မထင် ထိုလူကြီးအား သင်္ဘောဦး၌ တွေ့ရတတ်လေသည်။

သင်္ဘောသားများ ၏ ဓာတ်မီး အလင်းရောင်သည် သင်္ဘောဦးတွင် အခန့်သား ထိုင်နေသော တစ္ဆေကြီးဆီသို့ ရုတ်တရက် ရောက်သွားခဲ့လျှင် ထိုတစ္ဆေကြီးသည် ထိုင်ရာမှ ထ၍ သင်္ဘောသားများ ဆီသို့ အတင်းပြေး လာလေသည်။ ပြေးလာပုံမှာ လည်း မြင်ရသူအဖို့ အသည်းထိတ် စရာပင်။ နီရဲပြူးကျယ်လျက် ရှိသောမျက်လုံး၊ ရှေ့သို့ တစ်တောင်ခန့် တွဲကျနေသော လျှာကြီးကို တစောင်းကိုက်လျက် လေးဖက် ထောက်၍ ပြေးလာတတ် လေသည်။

ဤကဲ့သို့သော အဖြစ်နှင့် ကြုံရသူ သင်္ဘောများ အဖို့ သွေးပျက်မတတ် ကြောက်လန့်သွားပြီး ကယ်ပါယူပါ တဆာဆာနှင့် ဝရန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်တော့သည်။ ထိုအခါ သင်္ဘောကုလား အိမ်အတွင်း၌ နှစ်ခြိုက်စွာ စက်တော် ခေါ်နေသော ကျန်သင်္ဘောသားများ ပါ အလန့်တကြား နိုးလာကြပြီး သင်္ဘောစက်ပြေးနှိုး သူကနှိုး ကမ်း၌ ချည်ထားသော သင်္ဘောနပန်ကြိုးနှင့် ထိပ်စံကြိုး ဖြေသူကဖြေနှင့် ကမ်းမှ အတင်း ခွာလျက် မောင်းပြေးကြ ရလေသည်။ သည် လိုများ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး

အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေပြီလျှင် စောနက ခြောက်လှန့်သော တစ္ဆေကြီးမှာ ကြက်ပျောက် ငှက်ပျောက် ဘယ်ရောက် သွားသည် မသိရ။

အခြားသော သင်္ဘောများ ၌ လည်း ထိုသို့ မကြုံရလျှင်ပင် ညအိပ်စခန်း ချ၍ သင်္ဘောသားများ အိပ်မောကျချိန် ညသန်းခေါင်ယံ သာသာ၌ ဤသို့ ကြုံဖူးကြ ပြန်သည် ။ ချောင်းပေါက် အနီးနားမှ ကြောင်အော်သံ လိုလို ကလေးငိုသံ လိုလို အသံအား သဲ့သဲ့လေး မသဲကွဲစွာ ကြားရတတ်လေသည် ။ ထိုသို့ ကြားရသော်လည်း တောနားလည်း နီးသည် ဖြစ်၍ တောကြောင် အော်သံဟု ပင် ခပ်ပေါ့ပေါ့ တွေးလျက် သင်္ဘောသားများ ဆက်၍ အိပ်မြဲအိပ်နေ ကြလေသည် ။

ထိုအခါမှ လူနှစ်ဦး၏ အပြန်အလှန် ပြောနေသော တီးတိုးစကားသံများ ရယ်သံများမှာ သင်္ဘောနှင့် နီးလာလိုက် ဝေးသွားလိုက်ဖြင့် ပဟေဠိ ဆန်လာ လေသည် ။ သည် လို အသံများ ကြားရပြီ ဆိုလျှင် သင်္ဘောသားများ ဆက်မအိပ်နိုင်ဘဲ ဓာတ်မီးရောင် တဝင်းဝင်းနှင့် ထ၍ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် သင်္ဘောသားများ အဖို့ ညဘက် ဂျူတီကျ ကင်းစောင့်ချိန်များ သင်္ဘောပေါ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခုခု ပျောက်လျှင် ထိုဂျူတီချိန် တာဝန်ကျ ကင်းသမား သင်္ဘောသားက အစားပြန်လျော် ပေးရလေသည် ။